

Arrest

nr. 174 629 van 14 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en geboren te zijn te Paramaribo op X.

Op 14 oktober 2015 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ascendent van een minderjarige Unieburger, aan.

Op 12 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.10.2015 werd ingediend door:

Naam: K.

Voornaam: E.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 11.03.1981

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt'.

Betrokkene heeft echter niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon te zijne laste is. Immers, hij toont niet aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om effectief financieel in te staan voor de referentiepersoon.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- 'bedoeling een uitzendarbeids-overeenkomst te sluiten voor hoofd-/handarbeid dd. 29.10.2015; bijbehorende overeenkomst van uitzendarbeid bediende/arbeider dd. 30.10.2015; bijhorende loonfiches M. B. voor de periode 26.10.2015 – 27.12.2015

Echter, uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene niet langer tewerkgesteld is via M. B. sedert 29.03.2016. Er werden geen bijkomende gegevens voorgelegd waaruit de aard en het bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen blijken.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dan ook niet afdoende dat het inkomen van betrokkene voldoende is om een effectieve tenlasteneming van de referentiepersoon in België, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie inkomen, te verzekeren. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de referentiepersoon het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

[...]

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijf aan verzoeker dan ook weigert, nu hij niet afdoende zou hebben aangetoond dat de referentiepersoon te zijne laste is, nu hij niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om effectief financieel in te staan voor de referentiepersoon;

Dat artikel 40 bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt:

[...]

Dat betreffende bepaling verder wordt gespecificeerd als volgt:

[...]

Dat conform vermelde bepaling het derhalve volstaat om aan navolgende voorwaarden te voldoen:

- Je moet de ouder zijn van een minderjarige Unieburger;*
- Je kind dient ten laste te zijn van jou;*
- Je hebt het hoederecht over het kind;*
- Je beschikt over voldoende bestaansmiddelen;*
- Je moet een ziekteverzekering hebben;*
- Je dient je bij je kind te voegen;*

Dat in casu aan alle voorwaarden is voldaan;

Dat verzoeker immers arbeidsovereenkomsten en loonfiches voorlegt uit tewerkstelling via M. B. van zodra hij diens voorlopige verblijfsvergunning mocht bekomen en met name vanaf oktober 2015 tot heden, hetzij over een periode van bijna een half jaar;

Dat voormelde bepaling vooreerst enkel stelt dat verzoeker moet aantonen dat hij thans over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt;

Dat derhalve niet wordt vermeld dat verzoeker dient aan te tonen dat hij zal beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen op lange termijn;

Dat derhalve ook een tijdelijke tewerkstelling niet uitsluit dat de bestaansmiddelen welke hieruit voortvloeien thans stabiel, regelmatig en voldoende zijn;

Dat arbeidsovereenkomsten van onbepaalde duur overigens eveneens ten allen tijde kunnen worden opgezegd;

Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er dan ook op zou neerkomen dat er een bijkomende voorwaarde zou worden toegevoegd aan artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, met name het hebben van een vast contract, hetgeen uiteraard niet kan;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle elementen van het dossier in ogenschouw dient te nemen en te beoordelen, hetgeen in casu overduidelijk is nagelaten, nu zij zich enkel en alleen baseert op de inkomsten van verzoeker, terwijl er tevens rekening dient te worden gehouden met het gezinsinkomen en derhalve met de inkomsten welke diens wettelijke partner, welke deel uitmaakt van het gezin, verwerft;

Dat uit de interim contracten overigens duidelijk valt af te leiden dat de partner van verzoeker niet bij verzoeker ten laste is, waaruit dan ook reeds blijkt dat zij een eigen inkomen genereert;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, welke op de hoogte was van de samenwoning van verzoeker en diens partner en dat deze partner niet bij hem ten laste is, de bestreden beslissing dan ook niet zorgvuldig heeft voorbereid daar zij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen; (RVV 73 867/II – nr. 65 747);

Dat bovendien van zodra verzoeker hiertoe opnieuw toelating verkrijgt, hij terug aan de slag zal gaan, hetgeen het gezinsinkomen enkel nog zal verhogen, in zoverre dat er op geen enkel ogenblik beroep zal dienen te worden gedaan op sociale bijstand, hetgeen de achterliggende reden betreft tot het aantonen van voldoende en stabiele bestaansmiddelen;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk over voldoende en stabiele bestaansmiddelen beschikt,

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

“Verzoekende partij voert verder nog een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoekende partij houdt een schending voor van voormelde bepalingen doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht heeft geoordeeld dat verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet. Verder voert verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een voorwaarde toevoegt bij art. 40bis van de Vreemdelingenwet en dat er tevens rekening moet gehouden worden met de inkomsten van de wettelijke partner van verzoekende partij.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende motieven:

“[...]”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, na grondig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie, heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“[...]”

Artikel 40bis, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt:

“[...]”

Gelet op de duidelijke bewoordingen van voormelde bepaling is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bijgevolg op correcte wijze nagegaan of de referentiepersoon ten laste is van de verzoekende partij, en deze hiertoe over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Daartoe werden de door de verzoekende partij voorgelegde documenten op gedegen wijze beoordeeld, waarna de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging evenwel diende te besluiten dat geen van de voorgelegde documenten kan aanvaard worden als bewijs dat de verzoekende partij zijn minderjarig kind daadwerkelijk ten laste heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een belofte van arbeidsovereenkomst, een bijbehorende overeenkomst van uitzendarbeid en bijhorende loonfiches van M. B. heeft voorgelegd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie merkte in de bestreden beslissing op dat er intussen een einde kwam aan deze tewerkstelling op 29.03.2016. Dit wordt ook niet betwist door verzoekende partij.

Verwerende partij laat gelden dat verzoekende partij niet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing, die duidelijk bepaalt dat niet blijkt dat verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om effectief financieel in te staan voor zijn minderjarige zoon, gelet op het feit dat enkel stukken inzake een interim tewerkstelling bij M. werden voorgelegd, terwijl nazicht in Dolsis leert dat verzoekende partij niet langer tewerkgesteld is bij M. B. sedert 29.03.2016.

Hoewel verzoekende partij zich ontegensprekelijk bewust was van de beëindiging van deze arbeidsovereenkomst, heeft zij nooit verdere stukken overgemaakt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris om haar aanvraag te actualiseren.

Verweerder benadrukt dat er geen plicht rust op de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, ook niet in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, om bijkomende stukken aan de betrokkene op te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. (zie RvS 12 maart 2013, nr. 222.809)

Wanneer verzoekende partij een aanvraag indient, rust op haar de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Op basis van de voorliggende elementen heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht besloten dat niet blijkt dat verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om effectief in te staan voor de referentiepersoon.

De vage beweringen van verzoekende partij dat hij thans over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt en dat verzoekende partij niet dient aan te tonen dat hij zal beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, gaan volledig voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Het weze herhaald dat verzoekende partij, die bij haar aanvraag ten bewijze van haar bestaansmiddelen stukken voegde inzake een interim tewerkstelling bij M., niet betwist dat zij sedert 29.03.2016 niet langer tewerkgesteld is bij M. B. Haar vage en ongestaafde beweringen doen niet ter zake.

Ook de kritiek van verzoekende partij dat inkomsten uit uitzendarbeid stabiel en regelmatig zijn en dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid een bijkomende voorwaarde zou toevoegen aan artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, mist elke relevantie in het licht van de concrete redenen waarom de aanvraag geweigerd werd.

Verzoekende partij weerlegt op geen enkele manier dat zij niet heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, zodat niet afdoende werd aangetoond dat haar inkomen voldoende is om haar minderjarige zoon ten laste te nemen.

Verder voert verzoekende partij aan dat er tevens rekening moet gehouden worden met het inkomen van diens wettelijke partner. Verweerder laat gelden dat er dienomtrent geen stukken werden voorgelegd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kon helemaal geen rekening houden met het door verzoekende partij vermelde gegeven, want op het ogenblik van het nemen van de beslissing waren er geen stukken voorgelegd omtrent het eventuele inkomen van de partner van verzoekende partij.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Terwijl het niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris toekomt om, na te hebben vastgesteld dat de arbeidsovereenkomst van verzoekende partij werd beëindigd, veronderstellingen te maken over mogelijke situaties waarin de verzoekende partij zich zou kunnen bevinden. Het kwam aan verzoekende partij toe om dit toe te lichten, hetgeen niet is gebeurd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft

genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 2°, en 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij: “Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”. *In concreto* wordt uiteengezet waarom de verwerende partij van mening is dat de verzoekende partij niet afdoende aantoont dat de referentiepersoon ten hare laste is. Er wordt gepreciseerd dat de verzoekende partij sinds 29 maart 2016 niet langer tewerkgesteld is via M. en geen bijkomende informatie verschaft heeft over de huidige bestaansmiddelen. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gemotiveerd dat het “*legaal verblijf in België is verstreken*”.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voornoemde bepaling wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Artikel 40bis, § 4, van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde

vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Uit de thans geciteerde wetsbepalingen blijkt dat de verzoekende partij om een recht op gezinshereniging met haar minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° en §4 van de Vreemdelingenwet dit kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in haar eigen behoeften en die van haar kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Zij moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarig kind Unieburger zijn, zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, en bijgevolg over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat ze tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat ze terug aan de slag kan zodra ze een verblijfsrecht heeft, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met een dergelijk betoog niet aannemelijk maakt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van haar kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Zoals de verzoekende partij terecht in haar verzoekschrift stelt, dient de verwerende partij te onderzoeken of de verzoekende partij thans, dit is op het moment van de bestreden beslissing, over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van haar kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. De verwerende partij dient te onderzoeken of de verzoekende partij in de toekomst over voldoende bestaansmiddelen zal beschikken. De verzoekende partij weerlegt niet dat zij sinds 29 maart 2016 niet meer tewerkgesteld is via het uitzendkantoor en dat zij enkel loonfiches voor de periode van 26 oktober 2015 tot 27 december 2015 heeft ingediend bij haar aanvraag. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij op basis van voorgaande gegevens concludeert dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van haar kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat er rekening diende gehouden te worden met het gegeven dat de partner van de verzoekende partij niet ten hare laste, en bijgevolg over een eigen inkomen beschikt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen stukken met betrekking tot het inkomen van haar partner voorgelegd heeft. Daarenboven dateren de voorgelegde loonfiches van de periode van 26 oktober 2015 tot 27 december 2015 van voor het wettelijke samenwonen van de verzoekende partij en haar partner. Daarom werd de partner van de verzoekende partij ook niet op diens loonfiches vermeld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij slechts op 12 januari 2016 een aanvraag voor een verklaring van wettelijk samenwonen heeft ingediend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien niet dat de wettelijke samenwoning geregistreerd werd.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de loonfiche van haar partner voor de periode van 1 tot 30 juni 2016 toe. Vooreerst wijst de Raad erop dat voormeld stuk niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij werd voorgelegd. Daarenboven weerlegt de verwerende partij de motieven van de bestreden beslissing niet met voormeld stuk. Dit stuk toont enkel aan dat de partner van de verzoekende partij in juni een loon ontvangen heeft, dat zij sinds 7 april 2015 daar tewerkgesteld is en dat zij op dat moment 4 kinderen ten laste had. Voormeld stuk maakt niet aannemelijk dat de verzoekende partij zelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen

behoeften en die van haar kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is in het geheel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS